

<http://hallofpeople.com/>

Χένρυ Μίλλερ,

Τροπικός του Αιγόκερω

(Απόσπασμα)

[...]

Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι το κενό σημαίνει ανυπαρξία. Αλλά δεν είναι έτσι. Συνήθως σκεφτόμαστε ότι το κενό είναι τίποτα. Είναι ψέμα. Το κενό είναι μια άτακτη πληρότητα, ένας κόσμος πυκνοκατοικημένος από φαντάσματα, όπου η ψυχή περιπλανιέται ψαχουλεύοντας. Θυμάμαι τον εαυτό μου παιδί, να στέκεται σ' αυτό το άδειο γήπεδο, όπως μια κατ' εξοχή ζωντανή ψυχή, που θα παρέμενε γυμνή σ' ένα ζευγάρι παπούτσια. Μου 'χαν κλέψει το σώμα, που ειδικά δεν είχα τι να κάνω μ' αυτό. Τότε μπορούσα να υπάρχω με ή χωρίς σώμα. Αν σκότωνα ένα μικρό πουλί, κι αφού το έψηνα πάνω στη φωτιά και το 'τρωγα, δεν το 'κανα γιατί πεινούσα, αλλά μόνο γιατί ήθελα να μάθω για τους κατοίκους του Τιμπακτού και της Γης του Πυρός. Ήμουν υποχρεωμένος να στέκομαι στο άδειο αυτό γήπεδο και να τρώω πεθαμένα πουλιά, για να κεντήσω την επιθυμία γι' αυτήν τη φωτεινή χώρα, όπου θα ζούσα μόνος αργότερα και θα την επροίκιζα με τη νοσταλγία μου. Απ' αυτό το μέρος περίμενα πράγματα τελειωτικά. Δεν είχα όμως παρά οικτρές απογοητεύσεις. Προχώρησα ίσαμ' εκεί που μπορεί κανένας να πάει στο πεδίο της πιο ολοκληρωμένης θανάσιμης αδράνειας και μετά, ακολουθώντας ορισμένο

νόμο, που θα 'πρεπε να 'ναι ο νόμος της δημιουργίας, όπως φαντάζομαι, πήρα ξαφνικά φωτιά κι άρχισα να ζω ανεξάντλητα, ίδια όπως ένα άστρο που το φως του είναι άσβεστο.

Εδώ άρχισα αυτές τις πραγματικά κανιβαλικές επιδρομές, που 'χουν τόση μεγάλη σημασία για μένα. Όχι πια νεκρά μικροπούλια ψημένα στη φωτιά, αλλά ζωντανό ανθρώπινο κρέας, τρυφερή νόστιμη ανθρώπινη σάρκα, μυστήρια όμοια μ' ολόφρεσκα συκώτια που να στάζουν αίμα, εξομολογήσεις όμοιες με πρησμένους όγκους, που 'χουν διατηρηθεί μέσα στον πάγο. Έμαθα να μην περιμένω το θύμα μου να πεθάνει, αλλά να το κατατρώνω με γερές δαγκωματιές, την ώρα ακόμα που μιλούσε. Όταν σηκωνόμουν συχνά, από το μισοτελειωμένο γεύμα, ανακάλυπτα ότι τότε δεν επρόκειτο παρά για έναν παλιό μου φίλο, που τον είχα αφήσει μ' ένα πόδι ή μ' ένα χέρι λιγότερο. Μερικές φορές τον άφηνα να κείτεται εκεί - κι ήταν τότε ένας ακρωτηριασμένος κορμός γεμάτος βρόμικα έντερα.

Μια και ήμουν άνθρωπος της πόλης, της μοναδικής πόλης του κόσμου, γιατί δεν υπάρχει σ' όλον τον κόσμο μέρος σαν το Μπροντγουαίη, συνήθιζα να περπατώ πάνω κάτω, κοιτάζοντας τα κατάφωτα χοιρομέρια και τις άλλες λιχουδιές. Ήμουν ολότελα σχιζοφρενής. Ζούσα αποκλειστικά στο γερούνδιο, που το καταλάβαινα μονάχα στα λατινικά. Προτού να 'χω ακούσει να μιλάνε γι' αυτή στο Μαύρο Βιβλίο, συγκατοικούσα κιόλας με τη Χίλντα, γιγάντιο υπερσάρκωμα των ονείρων μου. Πέρασα μαζί της όλες τις μοργανατικές αρρώστιες, κι ακόμα μερικές που ήταν *ex cathedra*. Είχαμε για κατοικία το κουφάρι των ενστίκτων και για τροφή τις γαγλιανές μνήμες. Δεν υπήρξε ποτέ ζήτημα για ένα σύμπαν

αλλά για εκατομμύρια και δισεκατομμύρια, που συνενωμένα δεν ήταν μεγαλύτερα απ' το κεφάλι μιας καρφίτσας. Ήταν ένας φυτικός ύπνος στις έρημες μοναξιές του μυαλού. Ήταν το παρελθόν, που μοναχό του αγκαλιάζει την αιωνιότητα.

Ανάμεσα στη χλωρίδα και την πανίδα των ονείρων μου, μακρινές φωνές με καλούσαν, που τις έφερναν παραμορφωμένα κι επιληπτικά όντα. Κάποτε τύχαινε να μ' επισκεφτεί ο Χανς Κάστορς. Μαζί του διαπράτταμε αθώα εγκλήματα. Αν πάλι τύχαινε να 'ναι μια λαμπρή παγωμένη μέρα, έκανα ένα γύρο στον ποδηλατόδρομο καβάλα στο ποδήλατό μου. Όμως το πιο διασκεδαστικό ήταν ο μακάβριος χορός. Αφού πλενόμουν ολόκληρος στο νεροχύτη, άλλαζα τα εσώρουχά μου, ξυριζόμουν, πουδραριζόμουν, χτενιζόμουν κι έβαζα τα σκαρπίνια του χορού. Νιώθοντας αφύσικα ελαφρός μέσα κι έξω, στριφογύριζα γι' αρκετή ώρα ανάμεσα στο πλήθος, ώσπου ν' αποκτήσω τον κατάλληλο ανθρώπινο ρυθμό του βάρους και της ύπαρξης της σάρκας. Ύστερα ορμούσα κατευθείαν όπως η μέλισσα στην πίστα, άρπαζα μια καμπούρα μεθυσμένης σάρκας κι άρχιζα τη φθινοπωρινή πιρουέτα. Έτσι, τρύπωσα μια νύχτα σ' ένα κέντρο, που το διατηρούσε ένας μαλλιαρός Έλληνας, και κουτούλησα πάνω της. Ήταν μελανιασμένη, άσπρη σαν κιμωλία, χωρίς ηλικία. Δεν ήταν μονάχα ή αδιάκοπη παλινδρομική κίνηση, αλλά ο ατέλειωτος καταρράχτης, ο αισθησιασμός της εσωτερικής ανησυχία. Αιθέρια αλλά και με κάποιο απλουστικό βάρος, είχε το μαρμαρένιο βλέμμα του θαμμένου στη λάβα φούρνου. Έφτασε η ώρα σκέφτηκα να ξανάρθω, χωρίς να βιάζομαι, από την περιφέρεια.

Κινήθηκα για να ξαναφτάσω στο κέντρο. Μάταια. Το έδαφος έφευγε κάτω απ' τα πόδια μου. Κάτω απ' τα έκπληκτα πατήματά μου η γη γλιστρούσε αστραπιαία. Απομακρυνόμουν ξανά από τη γήινη ζώνη και να που τα χέρια μου γιόμισαν από λουλούδινα μετέωρα. Άπλωσα κατά τη μεριά της τα δυο πύρινα χέρια μου, αλλά μου γλιστρούσε πιο γρήγορα κι από την άμμο. Θυμήθηκα τους ευνοούμενους εφιάλτες μου, αλλά δεν έμοιαζε με τίποτα μ' όσα μου 'χαν κοστίσει τόσον ιδρώτα κι άναρθρες κουβέντες. Συνεπαρμένος απ' την έκσταση άρχισα να χοροπηδάω και να χλιμιντρίζω. Αγόρασα βατράχους και τους ζευγάρωσα με φρύνους. Σκέφτηκα να κάνω το ευκολότερο πράγμα, δηλαδή να πεθάνω, αλλά δεν έκανα τίποτα. Στάθηκα ακίνητος και προσπαθούσα να πετρώσω τ' άκρα μου. Ήταν μια τόσο θαυμάσια, τόσο θεραπευτική, τόσο υπέροχα αισθητική περιπέτεια, που άρχισα να κλαίω μ' όλη μου την καρδιά σαν μια ύαινα που βρίσκεται σε οργασμό.

Χένρυ Μίλλερ,
Τροπικός του Αιγόκερω,
σελ. 255-258,
μτφρ.: Βαγγέλης Κατσάνης,
Σ. Ι. Ζαχαρόπουλος, 1995
Από: ifigeneiasiafaka.com/

<http://hallofpeople.com/gr/bio/Miller-Henry.php>